

PAPITU

- Els polítics catalans dormen.
- Menys en Cambó.
- En Cambó somnia.

GONOROL SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Corts, núm. 606 (cantonada a Balmes). **BARCELONA**

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIC-HALL**.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Culina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.

Cuberts a 5 ptes. Preu fíxo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.° **TRANVIA DIRECTE** desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gràcia y de la Diputació.

2.° **SERVEI COMBINAT** amb el **FUNICULAR DEL TIBIDABO**, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 3

Lloc de moda ont s'hi trova tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

que tocan els uns amb els altres.

Es el Concert que té més bó y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.ª ordre :: Butaca de franc

GRAN EDEN CONCERT

MUSIC-HALL PARISIEN

CENTRO ARISTOCRATICO

ENTRADA LIBRE

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit.

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja

Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

sempre novetats - programa completament variat

Grandios exit de la
completista espanyola

REGIA SOLER

Ovacions a la excentrica francesa **MLLE. MONNA**

LA DANZA VAMPIRESCA

La novetat del dia

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Espléndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpàtiques camareres.

SALINGEN: PARIS: BARCELONA: FABRICA

Primera casa d'Espanya

Especialitats amb navajes d'afeitar y eines de tall fines: Marca propia R. Roca se venen assegurades. **PREU FIXO.**

Plassa del Beat Oriol, núm. 10, junt al Pi
S'esmola de tot y tots els dies

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMTE ASSALT 18

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pedaya, 31

Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptes. 2

ESTRANGER Ptes. 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Una Exposició cubista

En Dalmau de les galeries de la Portaferrissa ha organitzat una Exposició Cubista, dedicada al popular y aristocràtic setmanari PAPITU.

Aquest setmanari agraeix molt l'atenció d'en Dalmau, que per aquesta y altres rahons mereix les simpaties d'aquesta Redacció.

Organitzar una exposició de cubisme a pesseta l'entrada, ha sigut un bon pensament, encara que no sigui un dels millors recursos pera guanyar pessetes.

Son moltes les persones qu'ens pregunten qué es el cubisme. Molt senzill; el cubisme es l'última paraula de l'art. A nosaltres ens ha agradat tant, que publiquem algunes caricatures d'aquest estil de personatges coneguts a Barcelona, perquè els nostres llegidors se'n fassin càrrec.

Aquesta revista, precisament, havia publicat dibuixos d'un tal Joan Gris, que are es dels principals cubistes; de manera que aquest estil per PAPITU no es cosa nova, y podem ben dir que'l nostre setmanari ha sigut el primer periòdic cubista del món conegut.

Si hem de ser francs, direm que'ls cubistes no son més que uns imitadors d'en Gaudí, però mancats de la magestat y de la noblesa que respiren les obres d'aquest fill de Reus. Un model públic d'art cubista es la fatxada de la botiga del nostre bon amic Manyac, establerta al carrer de Ferràn, y aont s'hi veuen panys que tanquen y obren sense clau, claus sordes, vilabrequins pera obrir caixes desahuciades y altres instruments cubistes.

Per més salts y tombarelles qui fassin els artistes estrangers, no podran, en art, fes res que a Barcelona no s'hagi fet, quan ells hi van, nosaltres ne tornem. Lo que hi ha es que nosaltres ho fem sempre una mica més be qu'ells; lo qual no es cap mèrit, perquè dient que som catalans ja ho hem dit tot.

«Català? Si no te l'ha feta, te la farà»—que diuen a Mallorca.

Els artistes estrangers ens poden venir al darrera amb un flaviol sonant.

Nosaltres els n'hi donem vintinou a acabar a trenta, y sino que ho digui en Dalmau de la Portaferrissa, que's pensava que'ls barcelonins anirien a visitar l'exposició com aquell que no ha vist mai un ase volar y ha succeït que'ls que hi hem anat ens hem quedat bastant decepcionats.

Tant mateix, la casa d'en Peret Milà y la Sagrada Família, son tota una altre cosa.

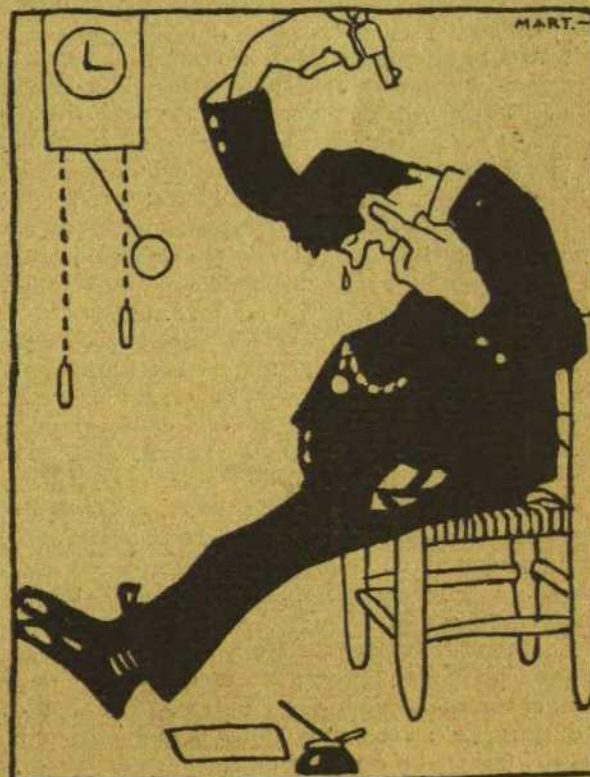
«La Bandera Regional»

El nostre simpàtic confrare *La Bandera Regional*, portava entre les seves planes, un anunci inclòs, en el que s'hi recomana literatura catòlica, apostòlica y humorística, y entre quins títols hi ha «Llana y manxiules», «Salat, picant y coent» que conté 21 acudits d'un rector, dits després de combregat y extramuniciat. «Lo Pot petit» y finalment un *Llibre* qualificat de seri o de seriós com diria el senyor Piu y Soler; aquest llibre seri se titula «Fora de l'Església catòlica no hi ha salvació!» y es segons l'anunci, no *Opúscol premiat amb una ploma de plata, a la ciutat de Valls y passat pel garbell del senyor Bisbe*.

Aquest llibre, diu que avans valia dos rals, però are sols val quinze céntims, per acabarlos.

Entre els consells que dona l'anunci hi ha el de que els llibres humorístics no'ls comprin, perquè fan esqueixar de riure y no s'ha de tenir el mal gust de passar per gent *esqueixada*.

Se veu que'ls de *La Bandera Regional*, amb tot y anar a missa, son barrilaires com nosaltres.

—Veiam si l'última que faig en aquesta vida, l'encertaré.

Coses de la sort

L'altre dia anàvem pe'l carrer contant les poques pessetes que'ns quedaven a les butxaques dels pantalons; a les del reste del vestit, ail ja sabíem que no hi portàvem ni una malla. Com es lògic y natural en la nostra miserable naturalesa humana, per aquella raó de que qui no te pa somnia truites, comensàrem a passejarnos pel camp de l'ase y a distribuir de la manera més agradable el centenar de duros de renda diària que pel cap baix ens adjudicàvem.

De prompte ens trovàrem devant d'un lletrero que deia «Lotería», y una grossa ambició s'amparà de nosaltres. Els cabals de que erem posseïdors encara ens permetien arribar al dècim de tres pessetes, y cedint a la tentació entràrem en l'establiment de tiro al blanc de la fortuna.

Despatxava una noia que amb els ulls prometia més qu'els anuncis de la rifa. Tímidament demanàrem un dècim.

—Tenen número triat?

—No, senyoreta. Vostè mateixa; veïam si'ns dona la sort.

—Si podia... Tingui, miri; veu? Ja comensa a tenirne.

—La d'haverla coneguda?

—No sigui gat; es que'l número es femella: un 12036.

—Femella? no ho entenc.

—Sí, home; que no veu el zero al mitj?

Esplicàvem aquet succeït a un amic, y aquet, a propòsit de rifes, ens en va contar un altre que'ns feu certa gracia y que transmetem tot seguit an els nostres llegidors: Va.

Corria pels camps d'Andalusia, fa ja anys, un fulano que's dedicava al lucratiu, encara que poc honorable, negoci de deixar diners als pagesos, mitjansant, com es de consuetut, documents en que aquets se li entregàven lligats de peus y mans comprometentse, si hi havia cullita, a entregarli la cullita; si no hi havia cullita, a entregarli les terres, y si les terres no eren prou a entregarli la dòna y les criatures y a deixarse fer qualsevol cosa per poc decenta que fos.

Com compendrà el curiós lector, l'ofici no pot ser més bo, de no tenir certs perills, com per exemple: una pallissa que's trova al tombar una cantonada o una bala al mitj del ventre qu'ha vingut de qui sab ahont. Això fa que tots els que s'hi dediquen al cap de poc temps siguin persones de posició, posició que va augmentant perque un duro en crida cent.

A n'el nostre home no li succeïa, amb tot, això. No direm qu'anés de *calo baixo*, però els seus cabals no augmentaven en la proporció que's mereix un escanya-pobres del seu valer, y es que l'home tenia un vici amagat: la rifa.

Fos perque volgués ferse ric d'una vegada, los perque s'ho havia prè de punt això de treure la primera, el certus es que la seva butxaca estava plena de dècims un sorteig sí y l'altra també, com de bitllets del tranvia ho està la d'un corredor de la plassa.

Ademés creia en bruixes, com tot jugador, y avui perque he vessat vi, demà perque he sortit al carrer amb el peu dret y l'altre perque havia somniat tor-

tells, sempre trobava pretext pera jugarse unes quantes pessetes més en aquesta admirable timba nacional.

Era una tarde d'hiveru. Don Pascual, el nostre hèroe se deia don Pascual, s'en havia arribat a un poble de la provincia de Jaén pera quedarse amb les finques d'una simpàtica familia, quan se troba amb la desagradable sorpresa de que aquesta havia heretat d'un oncle d'Amèrica y de que amb els diners de l'americano pagava bitllo-bitllo. Y ell, que ja's veia amo d'uns camps de safrà qu'enamoraven...!

Tingué que consolar-se, perque no hi havia més remei y després d'embutxacarse capital y rèdits, abandonà la casa dels seus ex-deutors.

A l'hostal aont menjava trobà a un altre pagés escurat per la manca de plujes y la sobra de taules de monte, y els diners qu'havien pesat sobre els camps de safrà pesaren sobre unes vinyes, unes hortes y uns olivars que mai s'acabaven.

Ben colocat el diner l'home feu guarnir un caballet roig y pelut que l'arrossegava per tot arreu y deixant el poble se dirigí cap a casa.

Qui ho va fer corre no se sab ni potser mai s'arribava a sapiguer, però es el cas que una colla d'aquests que diuen comprar y vendre bestiar y lo que fan es enamorar-se de la propietat dels altres y casarsi si es que poden, tingué esment del cobro efectuat per don Pascual y determina apoderarse de la moma.

Dit y fet, l'esperaren en una recolsada del camí, lloc molt solitari en el qual ja s'havien fet set o vuit morts y comés robos innombrables, y quan l'usurer aparequés l'enrotllaren y donantli el clàssic crit de «els diners o la vida», l'agafaren pe'l ganyot y el baixaren del cavall.

Ell prou jurava y perjurava que no portava cap centim; els altres, vinga riure y escortollarlo, tot dientli:

—Treu els quartos, lladrel

—Aont els has amagat? trampós!

—Pujina, taull

Y tot de coses així.

Don Pascual acabà per explicarli la veritat y ells convensuts de que ho era comensaren una verdadera lletania de:

—Pillol

—Lladrel

—Brétoll

—Granujal etc., etc.

A lo que'l pobre escanya-pobres contestava:

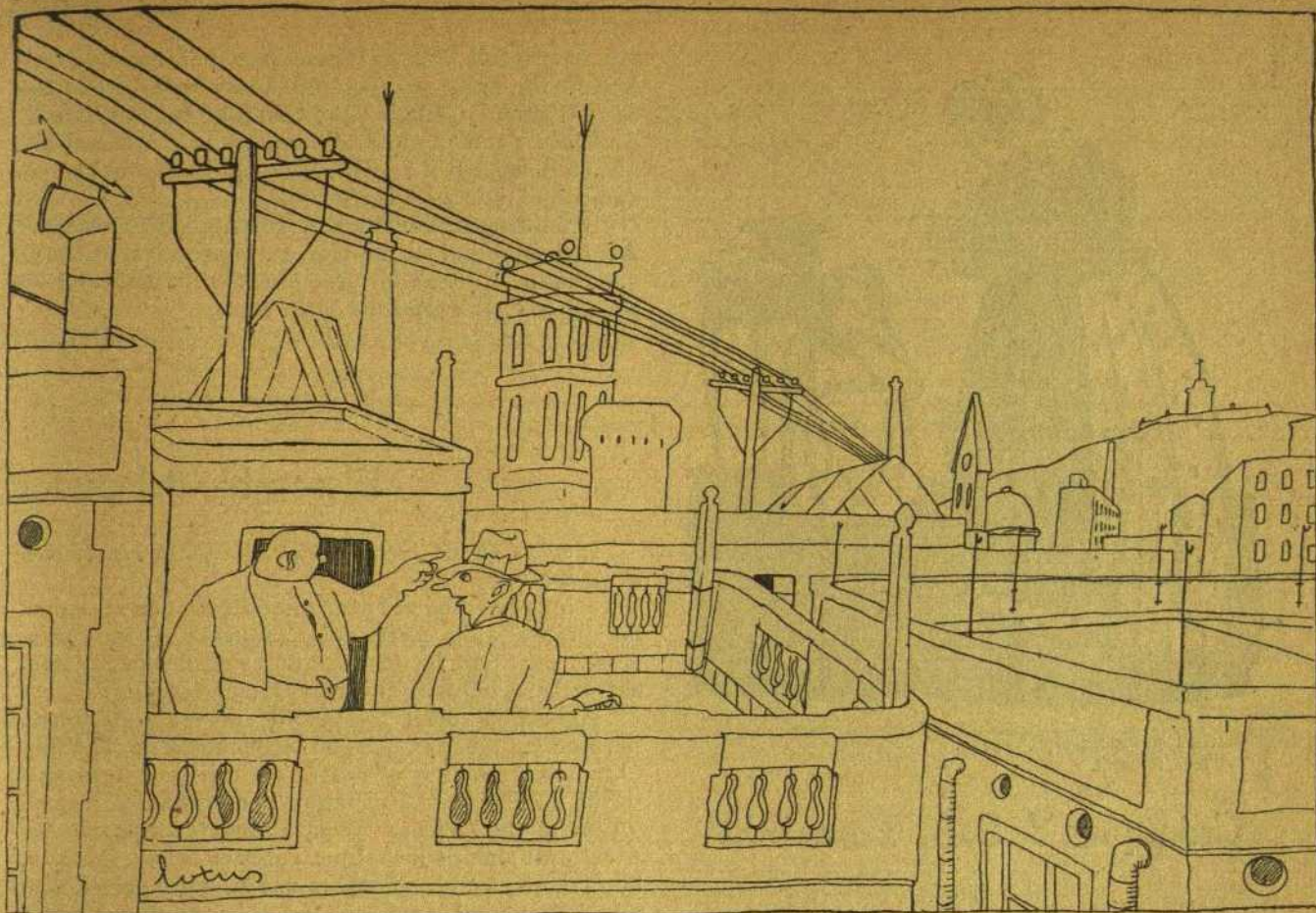
—Misericordial

—Misericordial

—Misericordial

Però ja podia cridar ous a vendre; més aviat hauria enternit a les dures penyes que als cors d'aquella gitanada. Vegentse defraudats determinaren venjar-se y comensaren prenentli cavall y vestits y deixantlo en camisola, després, agafant un ferro de marcar cavalls el posaren al foc fins qu'estigué roent y aleshores aixecantli el faldó posterior de la camisa, sense fer cabal del seus crits esgarrifosos, el marcaren amb un sis a cada anca com si fos una vedella.

Poden contar en quin estat fou recullit. Al arribar a casa seva l'acotxaren desseguida, li entrà gran febre y estigué dos o tres dies entre la vida y la mort.

— Mira si tinc ull, que desd'aquí veig lo que fan a Montjuic.
— Això ja no es tenir ull, això es tenir ullera.

Tombà per be, y al cap de set o vuit dies ja prenia alguna cosa y llegia el diari tot el temps que li deixava lliure la taleia de palparse les cremadures. Palpant, palpant, un dia s'adonà de lo que volien dir aquelles marques:

— Carail un sis! Carail un altre sis. Ja't tinc.

Y l'home comensà a recorre cels y terra cercant el 66, el número meravellós senyalat pel cel y que indubtablement treuria la grossa.

El pogué trovar y respirà. Veia segurs com si els tingués els diners de la primera y beneia als gitanos que li havien permès agafar la fortuna pel morro.

Arrivà el dia desitjat; don Pascual agafa la llista, la mira y resta esglaiat. Havía tret el 606.

Les senyes grabades en el seu trasero prou estaven be; però ell, descuidat, s'havia deixat el zero.

NEBIROS.

Teneduría de llibres

També els nostres escriptors senten els efectes de la primavera y trenquen les closques dels ous que han vingut covant durant l'hivern, a fi de que surtin els pollets en forma de llibres.

En Pujolà posa un incís al seu esperanto y recordant els temps aquells en que li picà la verola de la sociologia y s'exhibia retratat desnú a la sala y arco-va de «Joventut», surt ara proposant una recepta per la fabricació d'homes artificials sense ferse càrrec de que en els temps que correm lo que la gent voldria es trovar la manera de no fabricarne de naturals.

En Geroni Zanné, poeta aficionat al culte d'Afrodita y als refinaments del París contemporani, publica un llibre d'*Elegies Australs*, abundós en paraules que sols entendrien aquelles persones que coneguin una dotzena d'idiomes.

També el xiroi Ayné Rabell, aspirant a patum, aplega els seus versets *renaixement* y els ofereix a la malícia dels nostres dies. Al llegirlos ens enternim y ens venen ganes de cridar: Els Segadors! Però ens contenim per por de que s'enfadi l'adverbi de Catalunya (en Cambó es el verb) don Ferrán Agulló, Mestre en Gai Saber.

Tots els autors qu'hem anomenat prometen molt y ens es grat felicitarlos.

SEM

—Mama, en Pepet sempre'm pega.
—Doncs, tórnatlh.

Cròniques de Sant Tornemhi

La gent

Surto del despatx. La una del mitg-día. El dematí no ha passat malament; una novela entre les grans fulles del *mayor*, més comentaris a l'èxit de l'Orfeo Català a Madrid y moltes vegades d'anar a beure aigua per conversar amb la vehina dels pits revinguts.

Ara, cap a dinar. La gent deu dinar molt bé, perquè hi han dugues hores de temps, les distancies son curtes y tothom corre. Bé, lo que fa corre es la gana. La gent, la gent... Miren quins tipos y quines cares! Tota la gent ridícula s'en va a casa a la una. Fixeu-hi. Ara passa un home que fa cara d'aucell, ara un altre rodó com una bola, ara una dòna que té'l nas desencaixat, ara una parella d'enamorats que s'aprimen per moments. Això es un poble? Calla, que passen les ex-estanyeres del carrer de la Boqueria. Ja han tornat de París? Quanta farina y quanta crema, Deu meul Caramba, en *Pastilletes* amb xarret que porta rodes d'automòvil. Totes se les pensa aquet xicot. Me sembla que'l xarret porta'l número 606.

Vaig caminant. Decidament el món es ridícul. Bé, per xol Aquesta modista qu'ara passa no està malament del tot. Diantre, si es la ex-sabatera del carrer de Trafalgar. Tant bé la tracta el gran corrido Sr. Quintana, que pot matinejar tant? Ara vé l'angelic poeta López Picó portant un pom de flors naturals. Es bell com Apol y seductor com Venus sortint de les aigües. Decidament el món no es tan ridícul com pensava.

Bon día de veure gent coneguda, avui. Mira, mira, la bellugadissa Pura Montoro, sota del seu gran capell com sonriu y agafa'l tramvía. Y el paternal y apostòlic Nogueras y Oller com bada davant d'un

arrenca-caixals, buscant assumpte per escriure *tenebroses*. De lluny veig an en Viura que llegeix una carta d'amor y menja sandwich amb tot el dissimul. En Lluhi s'acosta voltat d'admiradors y exhibint una blanca defecació d'aucell en el barret negre. Decidament, el mon es divertit.

Son dos quarts de dues. A dinar, y Sant Tornemhi! Avui el principal te un día de posar hatxes a tot lo que escriu. El tenedor de llibres te la mania de les conquestes. No's presenta mala tarda.

Duc.

El comble del pudor

Llegim en *El Intransigente*, periòdic republicano de la noche.

«No le bastaba al señor gobernador con la denuncia y retirada del cartel del «Sindicat d'Autors Catalans», que ahora ha denunciado un cuadro de la exposición de los cubistas titulado «Mujer desnuda».

Agraim la bona intenció del colega republicano, però no val a badar, porque la denuncia no l'ha feta el governador, sino el nostre amic senyor Borj, que desde *La Publicidad* va tenir l'humorada de dir que'l «Comité de Defensa Social» n'havia fet una de les seves amb una de les obres cubistes de càn Dalmau, la qual, en efecte, representa una senyora despullada, nua de pel a pel, però que no hi ha ningú que pugui dir si es una senyora, una senyoreta o un paper d'estrassa.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU.)

Diumenge, 21.—Sant Simeón, com aquell qui no diu res.—Pluja p'el matí y sol y toros per la tarda. Estrena de trajo vert y de barret de vellut p'el germà segon d'en Badoret Andreu.—El sanyó Manyac, amo d'aquella divertida botiga de panys y claus del carrer de *Farnandu*, compra un quadro cubista. Deu li tingui en comptel!—Per les Rambles, passeja tenorlescament l'elegant *pollo* Pelai Casamitjana. Encara fa goig.

Dilluns, 22.—A la *Conxita Supervia*, li regalen una tortuga de plata y brillants. El gosset *Manon* celebra el present amb una fermata de crits que se sent de tot el *Grand Hotel*.—L'Echaz continúa admirant a la Meller. Prova que té bon gust.—El famós *trío Delmonte*, els ulls de la *Carolinal*, les cametes de la *Cachita*, y la pitranga de la *Carmen*!, fan aumentar la temperatura de la *Buena Sombra*.—Al sanyó Grasset li cau la baba al contemplar la sortida de les modistes d'*El Siglo*.

Dimars, 23.—En Viura ens anuncia que s'en va

a París a fer un número amb la Otero. Quin número serà, Verge Santa?—En el *Novetats*, fan el *Cyrano*. En un dels intermedis, en *Peius* se presenta en el quarto d'en Le Bargy, qu'es plede gent. El Doctor Gener recorda als presents l'estrena en París de la famosa obra d'en Rostand. «Sembla qu'era ahir—diugué en *Peius*,—qu'en Rostand me va dir: Tu, *Peio*, quan la fassin allà baix, cridaten de la presentació.—Estigat tranquil, Rostand—li vaig respondre...»

Dimecres, 24.—En Paquitu Oller estrena barret feltre blanc.—El *maestro* Viscasillas, ens anuncia que no trigarà en estrenar el seu poema sinfònic, *Zaragoza, 1808!* Que no s'en desdigni, doncs l'agafem per la paraula.—La senyora-actriu Faura, del Principal, té feta un auca, que te molta gracia. Si ens la dona, la publicarem.—Encara no sabem ben be lo que passa a la *Buena Sombra* amb la *Beatriz Cervantes*... Ja ho esbrinarem, no passin ansia, que això dels amors no es tan fàcil d'esbrinar com sembla... A lo millor, sembla un y son dos...

Dijous, 25.—Sensacional aparició, en la Rabassada, del excelentíssim senyor don Copèrnic Olver (a) *Gordito*. Àpat de germanor, fotografies y puros de marca. Coincideix amb aquest sant dia y en el mateix establiment, l'inauguració del *music-hall*. Canten y ballen, la rusa *Olga la Muskaja*, quina figura!, la *Nuria Marsal*, qui'ns ullets, ail, la Nena, la Nena, la Nenal, a la qui contemplaven per la tarda, mentres ensejava, dos capellans, y la *Lola de España*, en el mundo senyora Chaffer. Bon quadro, ben triat y bona orquestra, a càrrec del mestre Sala.

Divendres, 26.—L'atildat *Cu-cut!* agafa el tifus. *Sus desconsolados padres, hermanos, etc., etc.*—En Pablo Turull, elegant y literat, ens parla de Venècia, a *La Veu*.—En Junoy (E.) influït per son germà Papitu, compra un quadro cubista. Si'l porta a Puigcerdà, aquest estiu, segurament s'enfonzarà el túnel Canfranc.

Dissabte 27.—La *Julia David*, del Arnau, fa veritables desgracies entre'ls corredors.—Sembla qu'en el *Romeia* s'ha perdut un empresari. *A quien lo encuentre se le dará un hallazgo.*—Plou y fa sol. Els caputxins fan professons mentres plou, perquè's patentisi que pregar per pluja mentres plou, es miracle del qui ningú en dubta.

Els darrers de temporada

—En qué se semblen Napoleó y una taula de catè?

—En que *dominó* por aquí, .. *dominó* por allà...

* *

Descubrimient d'eredució.

Sabíem (som molt sabis), que'ls egipcis embalsamaven els cadavres, però els boscos... Ben clar que ho din el bariton de l'*Aida* en el tercer acte; *Le floreste embalsamate*... Més clar...

Teatres y Concèrts

LICEU.—*Mefistófele*.—Dimecres ens engegaren aquesta sorollosa òpera en cinc entreactes y vuit quadros. En Boito se'ns aprima cada dia més. Ja es en plena tisis pentagramàtica. L'interpretació, esplèndida per part d'en Nicoletti-Kormann. Brillant en el cantar iet un artista amb el gest, magnífic en el vestir... En una paraula, per ell, un èxit. El tenor Pàrola, no'ns va agradar gens ni mica y la senyora Rowskouska, molt correcta però freda, molt freda. En Mascheroni, tet un hèroe. Aquesta nit va la *Carmen*, per la Supervia. Vagin que no hi perdràn el temps.

NOVETATS.—La companyia d'en Paco de Villagómez, fineix les seves tasques. Ho sentim, car en Villagómez, n'es un actor, un magnífic actor, qu'ha sapigut lluitar y triomfar del públic. Els qui no'l vegeren en *La Ráfaga*, no saben doncs lo que's fruit comedies. Li va ésser un triomf sorollós y forsa merescut.—Les obretes del teatre pera'ls nens, *El príncipe que todo lo aprendió en los libros* y *El nietecito*, son dugues joies benaventines. Un altra èxit per la companyia.—Aquesta nit, en Villagómez fa el seu benefici, amb *Terra Baixa*. Cal anarhi.

LE BARGY.—Tres funcions. Ell amb el *Cyrano*, un èxitàs. Senzillament magnífic. *L'Après moi*, una neulada. En Priolà, molt be en Le Bargy. La companyia, una coca. La presentació escènica, la mar de divertida.

SAINATI.—Dissabte inaugura aquest popular actor, que'ns va deixar fa uns anys, fentnos riure y ara torna, disposat a esglaiarnos amb el teatre Guinyol. Diuen que porta bona companyia. Desitjem veure'l y que obtingui gran èxit.

ELDORADO.—En Rusiñol ha estrenat, *El despatriat*. L'obra, al cantó de les maxines, que'ns ha servit el *Sindicat Agrícola d'Autors dramàtics*, quasi be sembla bona. Hi ha de tot, especialment un tipu de dòna, forsa ben trobat y resolt. L'interpretació, lamentable per part d'en Borràs; els demés, treballant amb fe.

ESPANYOL.—La companyia d'opereta d'en Forconi agrada cada dia més. *Els saltimbanquis* y el *Conda*, forsa be. El director d'orquestra, inmillorable.

COMIC.—El *Refajo amarillo*, sense ésser res del altre món, fa riure, y com que te musiqueta que's fa escoltar, l'obreta marxa. La Martí y la Villar, tant engrescadors.

SCHOLA ORPHEONICA.—En el Principal, va celebrar diumenge aquesta artística entitat un interessant concert, baix la direcció del mestre Marcet. El *Credo* de la missa de Beethoven, un èxitàs.

DE LA VIDA ALEGRA

El marasme s'apodera dels nostres foiers y l'alegria s'en va de la nostra vida alegre.

Aquest es l'efecte; per cert, un deplorable efecte. La causa es la manca d'una estrella veritable, d'un *clou* si ho volen en francès, d'una *attraction* si ho volen en anglès d'estar per casa.

L'imperi de la Raquel Meller s'ha desmoronat y sucumbit, caient al mitj de la nostra classe mitja.

El seu imperi ha caigut a dins de la Sala Imperi. Mentres ella era ella, mentres lluitava y s'imposava a copia d'art y picardía, mentres tots li teixiem l'aureola, la Raquel era l'objectiu principal de la nostra vida alegre.

Tots sabem aquella corrandà que va ferse cèlebre al Arnau y s'ha extingit a la Sala Imperi.

Raquel es la meua amor,
Raquel es qui'm regositja;
de les quatre parts del cor
Raquel, me'n tens tres y mitja.

Ara la Raquel s'ha aburguesat, te de tot, com una senyora de sa casa, fins fa ganxet en els intermedis. No diguem res de la Tina, que per tenir de tot fins te ¡¡maritll ¡¡Es horrorós! No el marit, sino el tenirne.

L'aparició de l'Andrea Morelli ens omplí d'esperances que's vegegen desvanescudes, quan al apareixer ella ho feu del bras de'n Dessy. Fou una aparició y un eclipse.

Tothom demana una estrella que'ns guardi de l'ensopiment. L'Amica del Alcázar es de segona magnitud: a la Cachavera se li coneix massa, les germaues Muñoz es prenen el llur art en serio, la Torrerica es una torre-dilluns que està molt be en els Cines. L'Angeleta Ero fa miracles, la Consol Diego fa truites, la Vergara fa *gorgorits* de lo més afinats però no convenen, el Trío Delmonte el tenen acaparat els *diestros* de més fama, menos a la Cachita, qui ha donat superbes carabasses al famós Vicente Pastor (a) *Chico* de la *blusa*, més per lo de la *blusa* que per lo de *chico*.

Les pastorals Dafnis y Cloe al Moulin Rouge, junt amb la Dalia y la Regia Soler, tampoc logren escalfar la concorrencia, sobre tot desde que no guisen carn amb patates. La Baturrica es ordinaria y no més agrada quan canta la Fematera, y, perquè insistir més? totaquestelenco no ompla ni convens, ni entussiasma. Si els empresaris no s'espavilen, ve la desbandada.

Fa falta una Estrella y si pot ser que vingui amb quia.

Al Arnauanuncien l'aparició de La Pastora Imperio. Si ve aviat, encara hi serà a temps a reanimarnos a tots, però si tarda, ja no servirem ni pera ferli un nus a la quia.

L'Orfeo català

Ja ha tornat de Madrid, essent molt ben rebut per tot Barcelona y sobre tot pe'l nostre *Cu-cut*, que li ha fet una arribada magna.

Nosaltres, que no entenem en política, no sabem lo qu'en surtirà de tot això, però esperem que si en surt alguna cosa un o altre ho arreglarà.

Per de prompte podem dir que pe'ls carrers de Madrid en Millet era mirat com una fera perillosa, que a forsa de afalacs, terrossos de sucre y viscas a Catalunya, estava amansida y s'havia fet tractable.

En Vives, fundador del Orfeo Català, estava tot content y explicava de la manera qu'ell va posar la primera pedra del edifici musical, avui instalat en un edifici de faians català dirigit per en Doménec y Muntaner.

Era molt comentada la circumstancia de que'ls catalans orfeonistes hi hagin anat amb barretina, sent molts els que deien que si hi haguessin entrat descoberts encara hi hauria hagut menos perill.

Les noies eren mirades com a model de la dona catalana, que segons diuen a Castella, es:

Cataluña,
teta y pesuña,

y eren obsequiades pe'ls madrilenys amb piropos y requiebros.

Un dels que més varen agradar va ser el simpàtic Agulló, que hi anava com a cronista. Les barbes d'en Pujol, van ser també molt admirades, però no se les va deixar tocar per cap senyora, oferint tot lo més la calva, que li va ser acceptada sense barretina.

Lo més notable va ser que a escoltar l'Orfeo, no hi va anar la capellanada que hi acostuma anar a Barcelona, amb tot y que va cantar la Missa, la Novena y el Rosari de l'Aurora, que va entonar al arribar a l'andende l'estació de Fransa, amb les degudes protestes y cortapisses d'en Durán, que no's volia comprometre.

Com a comentari final farem constar que'ls Segadors cantats a l'estació van ser molt aplaudits però no sabem si tan polítics com els que cantàvem quan érem nois.

Per totes les resolucions dels conflictes polítics, contem amb la Lliga Regionalista, que a copia de recomenar calma y moderació ha sapigut encarnar la nostra temporada passada al Dormitori de Sant Francesc.

L'anada y vinguda de l'Orfeo Català a Madrid ens ha tingut amb ansia durant una setmana y ha estat motiu de diferents controversies.

La benignitat barcelonina ha deixat veure, y salvat la del *Cu-cut* al ferne una de les nostres y el *Progreso* que n'ha dit varies de les seves sense rectificar, tothom ha donat l'opinió, qu'es lo més barato que's dona, tothom ha correspost, y del conjunt no'n queda més que una frase, que nosaltres copiarem sense mala intenció y rectificarem quan convingui.

S'ha de tenir present que va brollar, la tal frase, al calor d'una disputa entre contraris polítics que s'ajunten pera fer pràctiques de contrari y conreuar l'entretreguda controversia.

Un criticava que l'Orfeo hagués anat a Madrid lluint la barretina.

—Això es sempre un *trágala*—deia.

—Doncs, cóm hi havien d'anar. ¿Amb barret de cresta?

—Tampoc, vadir un tercer; porque l'haurien llepada.

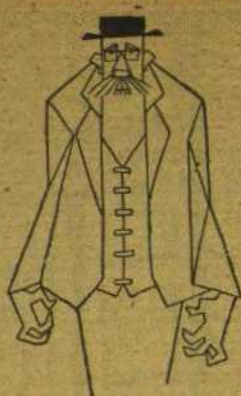

- En Lluís, aquell aviador conegut teu, va caure al fer les manobres per baixar.
- Carambes, això que la baixada era la seva especialtat.

CUBISME BARCELONÍ

La Xirgu

En Guimerà

En Jaume del Eden

L'Escolàstica

En Cambó

Teatre Principal

Un aconceixement artístic

Divendres passat, al Teatre Principal hi va haver una festa artística en la que hi varen fer els tres primers papers la Margarida Xirgu, en Joaquim Pena y N'Huc de Hofmannsthal.

Aquest últim hi va contribuir, com aquell que no div rès, amb una tragedia arrencada del pit de Sòfocli amb una forsa, un esclat y una tant sens igual senzillesa, que les moltes persones qu'ens trovavem casualment al teatre varem quedar morts, però lo que se'n diu morts, aquí y a tot arreu.

En Joaquim Pena, que tanta pena's pren per la nostra vida artística, ha posat el seu bon gust, el seu talent y el seu treball de gegant al servei d'aquella tragedia traduintla en un elevat y noble estil a la nostra llengua, dirigintla, ensajantla y fent tot lo que cal pera que'l públic participi del seu amor y de la seva rara comprensió per les coses d'art, que tant migrades son ara com ara a la nostra terra, — ja ho podem ben dir.

La divina Xirgu, baixada del cel, aont va aprendre aquells gestos dignes de la filla d'un Rei, y aquelles

modulacions de veu, dignes de repetir les paraules dels més grans poetes, va fer un paper de primera.

Desde'l comens de l'obra fins que cau a terra en rodó, mentres el teló va caient amb la pausa y la magestat que l'argument demana, aquesta dolça y valerosa catalaneta va fascinar al públic, que compost en sa immensa majoria de persones que no sabien ben be de qué anava, escoltà a la preuada artista amb els signes de la meravella a la cara.

No havíem tingut el gust de veure a la Xirgu plaçant per les regions enlairades de l'escena, y reconeixem que com més alta es la tragedia més alta es la nostre estimada reina del teatre català.

Mai, ni en sol moment, la seva entonació sublim y senzilla desapareix de les taules, y per taules, que es com se fan les caramboles de mèrit, encerta amb el seu talent admirable els cops més arrodonits de l'obra.

La celestial Santolaria (J.) l'acompanya com un arpa polsada per un artista de *primissimo cartello*. En aquelles escenes en que la Xirgu la te als seus brassos divins, ella ressona amb totes les seves cordes afinades, suau y dolça y amb una fredor tant segura y noble que sembla qu'aquelles tendres melodies siguin arrebassades d'una estàtua de marbre y pedres precioses.

Aquella veu de la fina Santolaria es una flauta màgica, amb que la Margarida, acompanya els crits tràgics de la seva gola pantejanta, y no més que per veure l'escena en que totes dugues treballen val la pena de gastarse la pesseta.

En Ximenes va arrodonir el quadro amb el seu reconegut talent, cosa que no va saber fer la senyora Faura, amb tot y que va fer lo que va poder pera posarse a l'alsada de la tragedia, representant el difícil y compromés paper de Klitemnestra.

Tothom diu que'l senyor Cazanovaz, està entusiasmat per fer representar l'«Electra» del Principal, amb la música que hiva escriure el Strauss.

Fàssih, sanyó Cazanovaz y creguim que no faltarem cap nit al Liceu a aprofitar la entrada d'arròs que vostè amb tanta anabilitat ens envia y que nosaltres paguem dientli que ja estem lassats de *Lucias*, *Aidas* y demés carquinyolis.

Tenim fam de grans tragedies, empresari estimat, y vostè, que te un teatre amb tots els ets y uts, es el qu'ens pot servir aquets plats, que l'amic Pena amb un desinterés sens igual ens serveix sempre que pot.

Cecilia Gagliardi, cèlebre diva

La tragedia de N'Huc de Hofmannsthal ataca les notes més agudes de la «Electra» de Sòfocli, fent arribar l'acció pura al espectador d'una manera més directa y precisa que l'armonios Sòfocli, qu'es complau en la pompa de la dicció y de la distribució del chor.

La decisió d'«Electra», al decidir-se a realisar lo que Orest havia de fer, si no tenia cap desgracia, sorgeix d'una manera punzenta y res entela el brill del seu llampec, ratllant a una poderosa alsada l'escena entre Electra y el seu germà, qu'entra al palau dels seus pares, amb tota l'astucia d'un grec y valentse d'aquella immortal mentida que'ls poetes tràgics grecs varen adorar com una de les més dramàtiques veritats. Hem dit.

Un cop d'estat de l'Aguado

'Aguado del Lion n'ha fet una de les seves, digne del seu geni enrabinat y de pocs

amics.

Ell serveix y compleix com el primer però no admet romansos, perquè'ls romansos tothom sab que no son propines. Ademés, com que l'Aguado es abocador, tampoc admet propines.

El fet es qu'aquest bon abocador, que tant be compleix la seva obligació, estava fins al cap d'amunt del bastó del simpàtic senyor Valon, molt amic nostre, parroquià de les cases Lion y PAPITU, que mentres era al cafè pim! pam!, pim! pam!, no feia més que picar amb el bastó fins que les orelles de l'Aguado van estar completament plenes.

—Aquet bastó, aquet bastó! —mormurava l'Aguado entre dents, dantse a tots els diables. Però en Valon, pica que picaràs, fins que l'altra dia, encarrantse amb el parroquià, l'abocador li va dir:

—Escolti: se'l vol vendre, aquest bastó?

—Sí.

—Quant ne vol?

—Quant ne doneu?

—Un dècim de la loteria.

—Fet—va dir en Valon,—

y l'Aguado li va comprar el bastó, que segons diuen, ha mort trossejat, mossegat y cremat com si hagués sigut un heretge.

Il celeberrimo Gigi **NICOLETTI KORMANN**, qu'ha sigut l'heroe mefistofèlic del Liceu
Bona veu, bons trujos y bones formes

Los misterios de Barcelona

Curanderisme

(Informació no escrita pe'l Duende de las Salesas.)

Un amic nostre, xicot de bon humor, ens ha fet un obsequi, que li agraïm moltíssim. Se tracta, d'un llibre de curanderisme, del que no creiem que'n siguin autors ni en Pujaló ni en Pujolà. Es entretingut y fa riure bastant. Com qu'una rialla que'ns guardem, podria considerarse com un furt que cometéssim amb els nostres llegidors y que mai ens podrien perdonar, creiem obligació servilsi, tal com raja.

Títol: *Secretos del infierno ó sea el Emperador Lucifer y su ministro Lucifuge Rofocale; contiene el verdadero secreto para hacer hablar á los muertos, para*

ganar siempre á la lotería, para descubrir los tesoros escondidos y otros varios secretos curiosos.

El títol promet. Y veritablement, tot just obert el llibre, llegim:

Gran apelación. Sacada de la verdadera clavícula. Y segueix un conjur als dimonis. Aquesta apreciable y divertida familia, se nomenen: Lucifer, emperador; Belzebú, príncipe; Lucifuge, primer ministro; Agalierets, teniente general y Sargantana, brigadier.

Mes tot això es insignificant, comparat amb els *Secretos sacados del Ritual Nigromántico.*

Entre'ls secrets, que'l ritual ens descobreix, s'hi troven els següents:

Para ganar todas las veces que se ponga á la lotería.

Antes de acostarse se rezará por tres veces la oración que sigue: después de lo cual la pondréis debajo de la oreja, escrita en un pergamino virgen sobre el cual se haya dicho una misa de Espíritu Santo y el genio de vuestro planeta os revelará en sueños lo hora en que debéis tomar el billete.

Ja veuen, doncs, si es facilíssim guanyar diners.

Para hacerse invisible.

Róbese un gato negro y cómprese un puchero nuevo, un espejo, un eslabón, yesca, carbón y un plato de loza fina.

Resum: un delictes y sis rals de gastó.

Para hacerse amar de la mujer que se quiera.

Arránquese una planta de la yerba de las nueve camisas llamada concordia y echad la yerba encima de la mujer que amais, sin que ella lo note.

Sobre tot n'oblídeu això de qu'ella no lo note, perquè sino, no'ls hi abonem les bofetades que cauràn.

Remedio seguro para los impotentes.

Tómese por espacio de quince días y tres veces al día un baño cilíndrico en la parte atribulada, de la siguiente composición: tres hojas de romero pulverizadas y una onza de espíritu de yerba buena.

El que segueix es bó:

Para hacer que toda la gente que se halla en una sala se ponga á bailar desnuda.

En la noche de San Juan, á las doce en punto, cójanse tres plantas de mejorana, tres de mirto y tres de verbena, redúscase á polvo y échense en la sala donde haya la

—Jo sí que puc dir que lo més calent es a l'aiguera.

reunión y todos se pondrán á bailar desnudos.

Y vegin aquests remeis com final:

Para hacer ver á las muchachas y viudas, durante la noche, el marido que tendrán.

Al acostarse se untarán las sienes con sangre de abubilla. En sueños lo verán. Las viudas pueden hacer esta prueba lo mismo que las doncellas, con la diferencia de que deberán acostarse al revés, esto es, colocando la almohada á los pies de la cama.

Para conocer si una doncella vive con castidad ó bien si ha sido corrompida y ha concebido.

Tómese una hebra de hilo blanco con la cual se medirá el pescuezo de la muchacha; dóblase esta medida, y hágase aguantar los cabos del hilo por la muchacha con los dientes. Estiéndase después el hilo para que forme á modo de un círculo, en el cual deberá pasar la cabeza la muchacha; si pasa con mucha facilidad, ésta habrá sido corrompida; pero si al contrario le cuesta mucho trabajo el pasarla, estad seguro que es doncella.

Y si no ho creuen, fassin la prova.

A la fonda

A la taula rodona d'una fonda, hi havia entre'ls comensals un senyor amb bigoti y perilla que semblava un model del any 60.

El cambrer servia una carn amb patates, feta ab salsa, que feya denteta a tots els parroquians. El senyor de la perilla, amb l'afició que se la mirava mentres el cambrer li feia la part, ficava la perilla a la plata amb que la carn era servida.

Un dels que ja estaven servits y ja menjaven, va veure aquesta combinació, y quan va haver tocat el torn a un amic seu qu' estava després del senyor aludat, li va dir:

—Qué't sembla aquesta salsa? es de primera, oy?
—Ja ho crec —va respondre l'altre— y de perillal

El naufragi del "Títanic"

Si's poguessin acopiar totes les opinions que sobre aquesta desgracia s'han emitit, podríem omplirne un número, que naufragaria també tot y salvantnos nosaltres, perque nosaltres som d'aquella mena de gent que's troben en totes les catàstrofes y resulten ilesos. S'ha parlat dels músics d'a bordo que tocaven el vals de la «Viuda alegre», aplicat als senyors, perque les senyores se salvaven; s'ha parlat del telegrafista que va telegrafiar fins a morir; s'ha parlat de la disciplina dels tripulants, del valor dels oficials y el món s'ha

—Qu'es això, papà?
—Xampany.
—Que dius?
—Codorniu.

admirat de la galanteria dels cavallers, a fer que se salvessin les senyores per damunt de tot.

Sobre aquest fet s'hi ha insistit, cosa molt natural tractantse de senyores, y de senyores que se salven.

Tothom està d'acord en que la salvació se deu al capità, al heròic capità Smith, qui avans de fer us del revòlver del mateix nom y mentres el barco se'n anava a fons per moments, diuen qu'exclamava a dalt del pont:

¡¡Las mujeres!!

A lo que elles responien desde els bots que les salvaven:

¡¡Se vive!!

CORRESPONDENCIA

Feu.—Quin cementiri; ni'l del Tanorio. Feu, feu, però no envieu.

Rempol.—El PAPITU es verament un periòdic brut, però no tant com vostè voldria que ho fos, si publicuèssim els seus treballs, que no son del tot dolents.

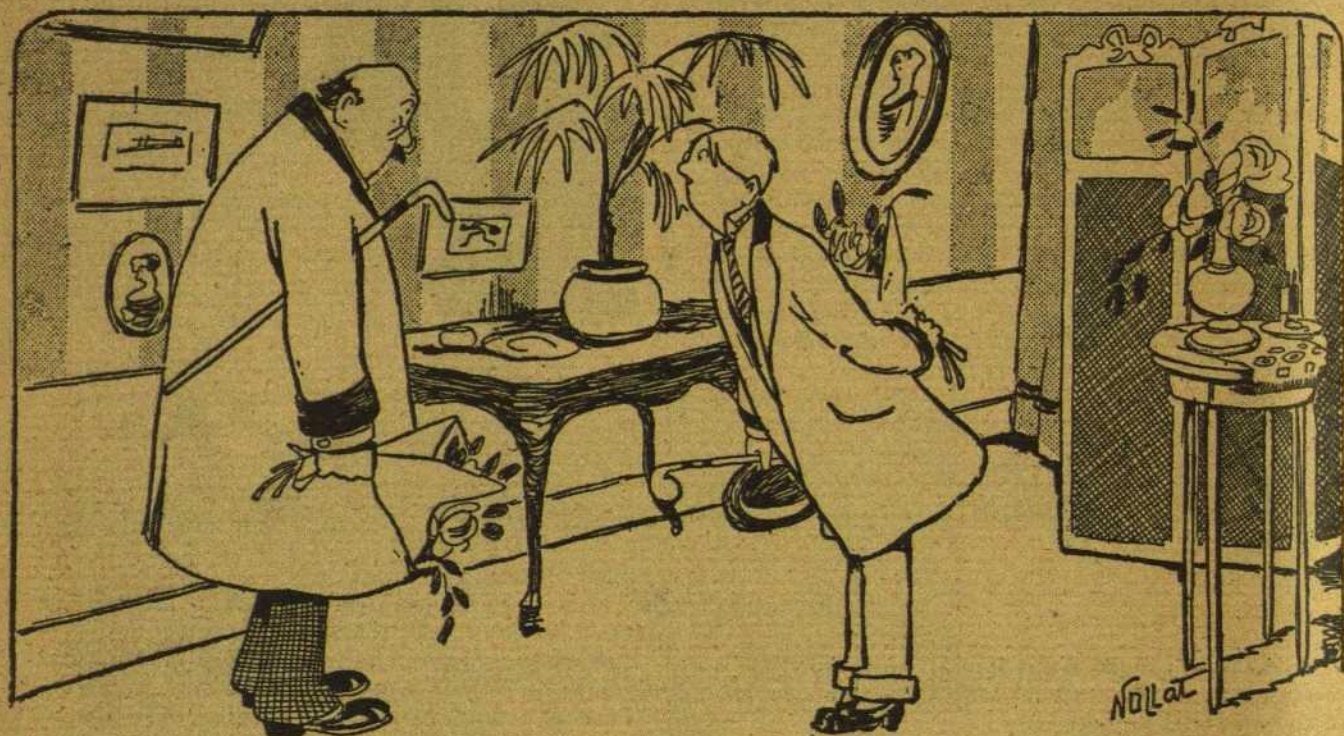
Kelgran.—Estimat senyor: vostè amb tot y viure a Amèrica, te molta sal. La carta qu'escriu al nostre digne administrador, està molt ben enjaponada: en cambi, la carta qu'escriu al PAPITU, no es lo qu'ens pensàvem.

Duende del Doré.—Li agralrem molt lo qu'ens ofereix y quedarem amics per tota la vida, fins a l'hora de la mort, si no tenim cap encauntra.

Job.—Paciència y demés coses proples d'aquell patriarca.

Puput.—El PAPITU es un periòdic qu'es ven molt, però que no pot publicar notícies del altre món.

L'HUMOR EXTRANGER

—Ah, sicaliptic! De manera que vens de veure a una dona, eh?

—Veuràs, papà... vinc de fer un negoci; si, si, no t'enriguis... vinc de colocar els deu francs que tu m' dones p'els mala gastos de la setmana.

—Quina sort haver trovat un departament sense ningú.

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

Única casa que ven a preus sens competencia les últimes creacions de París y Londres
Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

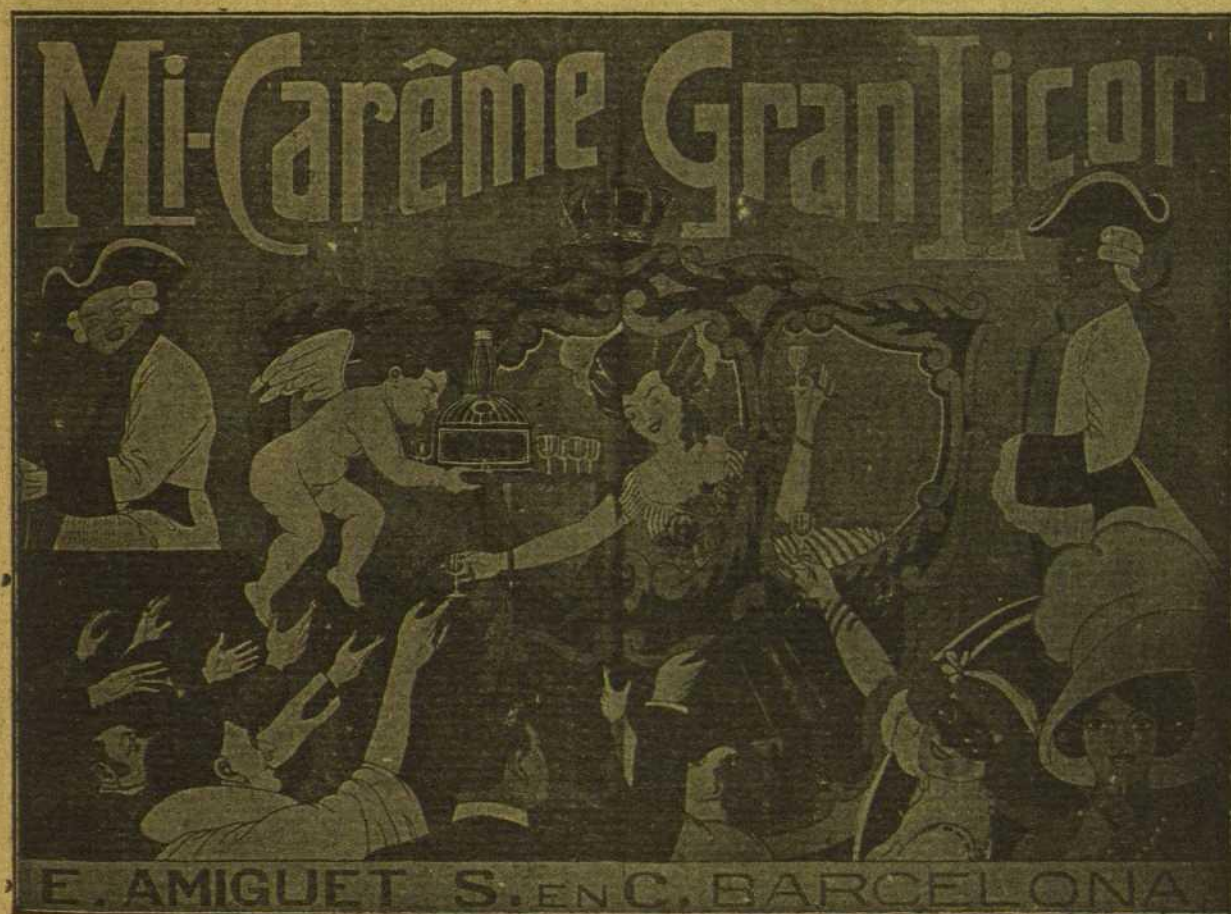
- 3 Camises
- 3 Camisetas
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chantier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95 ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

— Adeu, hermosa, adeu; estic segur de que lo d'avui no ho tornarem a fer mai més.